betydelig påvirkning af markedsprisniveauet kan tilskynde de erhvervsdrivende til at ændre deres produktions- eller forbrugsstruktur.

Det tilkommer den nationale ret at tage stilling til, om den afgift, som den for retten verserende sag vedrører, har haft sådanne virkninger.

RETSMØDERAPPORT
i sag C-235/90 *

I — Sagens baggrund

1. *Retsregler*

Den skattelignende afgift på oplagring af korn (herefter benævnt »afgiften«), der opkræves til fordel for Office national interprofessionnel des céréales (herefter benævnt »ONIC«), indførtes ved dekret nr. 53-975 af 30. september 1953 om en markedsordning for korn og oprettelse af Office national interprofessionnel des céréales (Journal officiel de la République française, JORF, af 1.10.1953, s. 8635). Afgiftsordningen er derefter flere gange blevet forlænget og ændret. Ifølge den gældende ordning opkræves afgiften i henhold til dekret nr. 87-676 af 17. august 1987 om en skattelignende afgift på oplagring af korn (JORF af 19.8.1987, s. 9520). Dekretets artikel 1-4 er affattet således:

»Artikel 1

For høståret 1987/1988 og de følgende fire høstår opkræves en skattelignende afgift til dækning af nationale udgifter til oplagring og intervention på kornmarkedet.

Afgiften opkræves hos de godkendte opkøbere og hos kornproducenterne for alle de mængder blød hvede, hård hvede, byg og majs, der videresælges eller forarbejdes. Afgiften opkræves ligeledes hos importørerne for de importerede mængder af disse kornsorter.

Afgiften bæres fuldt ud af brugerne, og hele provenuet tilfalder Office national interprofessionnel des céréales.

Artikel 2

Afgiften i henhold til dette dekret opkræves ikke for:

* Processprog: fransk.

— korn, der eksporteres, og

— certificeret såsæd, der udveksles med korn af almindelig kvalitet op til et maksimum, der fastsættes ved dekret.

Afgiften godtgøres, såfremt kornet anvendes til fremstilling af produkter, for hvilke der ydes produktionsrestitution i henhold til artikel 11 i Rådet for Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs forordning nr. 2727/75 med senere ændringer.

Afgiften opkræves, henholdsvis godtgøres, når produkter forarbejdet af korn importeres eller eksporteres, på grundlag af de tilsvarende mængder korn, jf. Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs forordninger.

Artikel 3

Afgiftspligten indtræder, når de godkendte opkøbere eller kornproducenterne videresælger eller forarbejder kornet, eller ved importen af kornet.

Artikel 4

Afgiften kan højst udgøre:

— 0,30% af interventionsprisen for blød hvede, byg og majs

— 0,20% af interventionsprisen for hård hvede«.

Gennemførelsesbestemmelserne til dekretet blev fastsat ved bekendtgørelse af 14. marts 1988 om oplagringsafgift og om afgift opkrævet med henblik på det særlige budget for sociale ydelser på landbrugsområdet i forbindelse med import og eksport af korn og produkter forarbejdet af korn (JORF af 10.4.1988, s. 4750).

I årene efter 1987 har finansloven hvert år indeholdt hjemmel til at opkræve afgiften. Afgiftssatsen, der først var fastsat til 3 FF pr. ton byg, hvede eller majs, blev senere nedsat til 1,50 FF pr. ton for høståret 1989/1990 og til 0 FF for 1990/1991.

2. *Sagens baggrund*

Anpartsselskabet SARL Aliments Morvan (herefter benævnt »Morvan«) fremstiller foder på basis af korn, navnlig hvede. Efter at selskabet havde erlagt afgiften ved købet af kornet, ansøgte det om tilbagebetaling for perioden 1. juli 1986 — 31. maj 1988. Da ansøgningen blev afslået ved afgørelse af 1. december 1988 truffet af directeur des services fiscaux du Finistère, indbragte selskabet sagen for Tribunal de grande instance de Morlaix.

3. *Det præjudicielle spørgsmål*

Ved dom af 27. juni 1990 admitterede Tribunal de grande instance de Morlaix den af Morvan anlagte sag, udsatte dernæst sagen og anmodede ved et præjudicielt spørgsmål Domstolen om at forsyne retten med

»alle de fællesskabsretlige fortolkningselementer, som vil sætte den i stand til at afgøre, om den oplagringsafgift, der blev indført ved dekret nr. 53-975 af 30. september 1953, og som blev opretholdt ved dekreterne nr. 82-732 og nr. 82-733 af 23. august 1982 og nr. 87-676 af 17. august 1987, og bekendtgørelsen af 14. marts 1988, som er udstedt til gennemførelse heraf, er forenelig med fællesskabsretten, således som denne fortolkes af Domstolen«.

I dommens præmisser har den nationale ret udtalt, at den omtvistede afgift kan være i strid med forbuddet mod ved ind- og udførsel at opkræve afgifter med tilsvarende virkning som told samt forbuddet mod diskriminerende interne afgifter, jf. EØF-Traktatens artikel 95.

4. *Retsforhandlinger*

Tribunal de grande instance de Morlaix' dom er blevet registreret på Domstolens Justitskontor den 30. juli 1990.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af Morvan ved advokat Alain Pierre, Rennes, og advokat Patrick Dibout, Paris, af den franske regering ved Philippe Pouzoulet, sous-directeur à la direction des affaires juridiques, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, og Géraud de Bergues, secrétaire adjoint principal, Udenrigsministeriet, som assisterende befuldmægtiget, og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Kommissionens juridiske konsulent, Johannes Føns Buhl, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

Ved afgørelse af 6. februar 1991 har Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, besluttet at henvise sagen til Sjette Afdeling.

II — Sammenfatning af de skriftlige indlæg for Domstolen

1. *Domstolens kompetence*

Morvan har indledningsvis anført, at den alt for generelle og upræcise formulering af det præjudicielle spørgsmål ikke kan begrunde, at Domstolen afviser at besvare det. Selskabet har henvist til Domstolens faste praksis, hvorefter den kan fortolke rækkevidden af og formålet med de præjudicielle spørgsmål, den anmodes om at besvare. Domstolen kan navnlig af samtlige de oplysninger, der er fremlagt af den nationale ret, herunder bl.a.

forelæggelsesafgørelsens præmisser, i lyset af hovedsagens genstand udlede, hvilke fællesskabsretlige fortolkningsspørgsmål eller gyldighedsspørgsmål der foreligger til bedømmelse (dom af 20.4.1988, sag 204/87, Bekaert, Sml. s. 2029).

Det forhold, at den nationale ret ikke nøjagtigt har angivet, hvilke fællesskabsretlige bestemmelser Domstolen skal tage i betragtning ved vurderingen af, om en national retsakt er forenelig med fællesskabsretten, er uden betydning for Domstolens kompetence (dom af 30.4.1986, forenede sager 209/84-213/84, Asjes, Sml. s. 1425). Yderligere kan Domstolen fortolke fællesskabsretlige bestemmelser, selv om den ikke er blevet anmodet om en sådan fortolkning (dom af 28.6.1978, sag 70/77, Simmenthal, Sml. s. 1453), og endog supplere de forelagte spørgsmål (dom af 12.5.1964, sag 101/63, Wagner, Sml. 1954-1964, s. 483).

2. *Forbuddet mod afgifter med tilsvarende virkning som told*

Morvan har for det første gjort gældende, at afgiften er i strid med forbuddet mod afgifter med tilsvarende virkning som ud- eller indførselstold, der er fastsat i Traktatens artikel 9 ff. og udtrykkeligt gentaget i artikel 18, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn (EFT L 281, s. 1, herefter benævnt »grundforordningen«).

For så vidt angår, for det første, afgifter med tilsvarende virkning som indførselstold, har Domstolen fastslået, at en ensidigt pålagt økonomisk belastning, der rammer varer fra en anden medlemsstat ved deres overskridelse af grænsen, uanset benævnelse og opkrævningsmåde, udgør en afgift med tilsvarende virkning som told (dom af 5.2.1976, sag 87/75, Bresciani, Sml. s. 129). Selv om afgiften både pålægges produkter, der overskrider grænsen, og indenlandsk fremstillede produkter, kan betegnelsen afgift med tilsvarende virkning som told kun afvises, såfremt afgiften konsekvent rammer såvel indenlandsk fremstillede som indførte produkter efter samme kriterier. Der skal derfor foretages en sammenligning ikke alene mellem afgiftssatser, men også mellem afgiftsgrundlag og opkrævningsvilkår (dom af 22.3.1977, sag 78/76, Steinike, Sml. s. 595). Der skal ligeledes ses på, hvad provenuet anvendes til. En afgift, der både rammer indenlandsk fremstillede og lignende indførte varer, kan nemlig udgøre en afgift med tilsvarende virkning som told, såfremt den er begrænset til bestemte varer og udelukkende er beregnet på at finansiere aktiviteter, som særlig kommer de beskattede indenlandsk fremstillede varer til gode, således at den afgiftsbyrde, der belaster sidstnævnte varer, udlignes helt eller delvis (dom af 25.5.1977, sag 77/76, Cucchi, Sml. s. 987).

For så vidt angår den omtvistede afgift, har Morvan anført, at der hverken bør lægges vægt på dens skattelignende karakter eller på det forhold, at den opkræves til fordel for et andet organ end staten. Det er gældende ret, at forbuddet mod afgifter med tilsvarende virkning som told ikke alene omfatter rent fiskale foranstaltninger, men også mere generelt alle afgifter, som, uanset hvorledes, i højere grad belaster varer, der overskrider grænser, end indenlandsk fremstillede varer. Forbuddet omfatter desuden også de afgifter, der opkræves til fordel for et andet offentligtretligt organ end staten.

Det er rigtigt, at afgiften rammer både indenlandsk fremstillede og indførte produkter, men det forhold, der udløser afgiften, og, som følge heraf, opkrævningsmåden, er forskellige. For så vidt angår indenlandsk fremstillede produkter, skal afgiften erlægges, når de godkendte opkøbere eller kornproducenterne videresælger eller forarbejder kornet, mens afgiften for indførte produkters vedkommende simpelt hen skal erlægges ved grænseoverskridelsen. Herved virker afgiften hindrende for importen samtidig med, at importeret korn udsættes for forskelsbehandling, da afgiften her skal erlægges på et tidligere tidspunkt end for indenlandsk fremstillede produkter.

Det følger af anvendelsen af oplagringsafgiften, at denne udlignes helt eller delvis, for så vidt angår indenlandsk fremstillede produkter, idet den tjener til at finansiere nationale støtteforanstaltninger for de afgiftsbelagte produkter. Det kan ikke anerkendes, at afgiften, som hævdet af den franske regering, har til formål at finansiere den del af oplagringsomkostningerne ved intervention, som ikke dækkes ved godtgørelsen fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (herefter benævnt »EUGFL«). Der eksisterer nemlig ikke længere specifikke nationale oplagringsudgifter, og oplagringsudgifterne i forbindelse med den fælles landbrugspolitiks mekanismer skal udelukkende dækkes ved godtgørelse fra EUGFL ifølge princippet om, at udgifterne i forbindelse hermed udelukkende henhører under Fællesskabets finansiering, jf. artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 1883/78 af 2. august 1978 om de almindelige regler for finansiering af interventioner gennem EUGFL, Garantisektionen (EFT L 216, s. 1). Det fremgår af ONIC-regnskaberne, at afgiftsprovenuet ikke anvendes til dækning af restomkostningerne, men tværtimod til at finansiere nationale udgifter, såsom støtte til kornforarbejdning eller -transport. Efter sit formål kommer afgiften kun indenlandsk fremstillede produkter til gode, ikke indførte produkter.

For det andet må afgiften, ifølge Morvan, også anses for en afgift med tilsvarende virkning som udførselstold, da den belaster eksporten mere end salget på hjemmemarkedet. Mens artikel 2 i dekret nr. 87-676 bestemmer, at der ikke opkræves oplagringsafgift af korn, der eksporteres, er forholdet et andet, for så vidt angår produkter, der er forarbejdet på basis af korn, navnlig foder, idet der ved fastsættelsen af priserne, herunder eksportpriserne, for dette produkt må tages hensyn til afgiften. De franske foderstofproducenter er således nødt til at overvælte afgiften på eksportsalgsprisen, hvilket skader deres konkurrenceevne, eller undlade at overvælte afgiften, hvorved deres fortjenstmargen reduceres, hvilket kan føre til, at de undlader at eksportere. I begge tilfælde indebærer afgiften ved i sidste ende at belaste foder, der eksporteres fra Frankrig til andre medlemsstater, som ikke har en tilsvarende national afgift, en forskelsbehandling, der skader eksporten, og således udgør en begrænsning af samhandelen, der er i strid med EØF-Traktatens artikel 9 ff.

Endelig har Morvan anført, at afgiften ikke opfylder de i Domstolens praksis fastsatte betingelser for at kunne undtages fra forbuddet mod afgifter med tilsvarende virkning som told. Den modsvarer nemlig ikke tjenesteydelser, der er leveret til importørerne af korn eller eksportørerne af foder, den opvejer ikke en afgift, der opkræves af indenlandsk fremstillede produkter, og den har ikke hjemmel i fællesskabsretten.

Den franske regering har anført, at afgiften ikke kan betegnes som en afgift med tilsvarende virkning som told, når henses til de af Domstolen fastlagte kriterier i dommene af 18. juni 1975 (sag 94/74, IGAV, Sml. s. 699) og af 21. maj 1980 (sag 73/79, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 1533), hvorefter der skal tages hensyn til det formål, hvortil afgiftsprovenuet anvendes. I den foreliggende sag skal der tages hensyn til den lave afgiftssats og navnlig til det forhold, at også importeret korn kan nyde godt af interventionsforanstaltninger på fransk område og således drage fordel af de oplagringsmuligheder, den omtvistede afgift finansierer.

Kommissionen har anført, at afgiften ikke er i strid med forbuddet mod ind- og udførselstold eller afgifter med tilsvarende virkning. Det er ubestridt, at afgiften rammer både indenlandsk fremstillede og importerede produkter efter samme kriterier. Yderligere anvendes afgiftsprovenuet til at dække nationale udgifter til en oplagring, der ikke blot står til rådighed for indenlandsk fremstillede produkter, men også for produkter, der er importeret fra andre medlemsstater.

3. *Forbuddet mod diskriminerende interne afgifter*

Morvan har indledningsvis anført, at det er vanskeligt at sondre mellem afgifter med tilsvarende virkning som told og diskriminerende interne afgifter som omhandlet i EØF-Traktatens artikel 95. Det følger af Domstolens praksis, at forbuddet i sidstnævnte bestemmelse har karakter af lex specialis i forhold til bestemmelsen om afgifter med tilsvarende virkning som told (dom af 16.6.1966, sag 57/65, Lütticke, Sml. 1965-1968, s. 199), og at en og samme afgift følgelig ikke samtidig kan tilhøre begge de nævnte kategorier (ovennævnte domme af 18.6.1975, IGAV, og af 22.3.1977, Steinike).

Hvis det antages, at afgiften henhører under en almindelig ordning om interne afgifter, vil den være i strid med Traktatens artikel 95 på grund af såvel opkrævningsmåden som anvendelsen af provenuet. Således har Domstolen i dom af 31. maj 1979 (sag 132/78, Denkavit Loire, Sml. s. 1923) fastslået, at afgiften for at opfylde kravene i bestemmelsen skal udløses af samme forhold, for så vidt angår både indenlandsk fremstillede og importerede varer, og skal pålægges i samme handelsled. Domstolen har bl.a. udtalt, at en intern afgift, der skal erlægges af importørerne ved overskridelsen af grænsen og med en betalingsfrist, der er forskellig fra den for indenlandsk fremstillede varer gældende frist, er i strid med artikel 95 (dom af 27.2.1980, sag 55/79, Kommissionen mod Irland, Sml. s. 481). Med hensyn til afgiftens formål er det allerede godtgjort, at dette i virkeligheden er at finansiere udgifter til fordel for den indenlandske produktion. Der sker således en økonomisk udligning af den afgift, der pålægges den indenlandske kornproduktion, mens den afgift, der rammer importerede produkter, forbliver en nettoudgift.

Det fremgår endvidere, ifølge Morvan, at afgiften udgør en diskriminerende intern afgift til skade for foder bestemt til eksport til andre medlemsstater. Domstolen har allerede i en dom af 29. juli 1978 (sag 142/77, Statens Kontrol med ædle Metaller, Sml. s. 1543) fastslået, at en sådan form for hindring er forbudt.

Der er ingen anerkendte hensyn, der kan begrunde denne diskriminerende interne afgift. I dommen af 7. april 1987 (sag 196/85, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 1597) fastslog Domstolen, at selv om medlemsstaterne frit kan indføre en differentieret afgiftsordning for visse produkter efter objektive kriterier, er sådanne forskelle kun forenelige med fællesskabsretten, hvis de forfølger formål i den økonomiske politik, der også er forenelige med kravene i Traktaten og i afledt ret, og hvis den pågældende afgiftsordning er udformet således, at der ikke sker nogen form for direkte eller indirekte forskelsbehandling af varer indført fra andre medlemsstater eller nogen form for beskyttelse af konkurrerende indenlandsk fremstillede varer. I dette tilfælde er grundlaget for den differentierede afgiftsordning for indenlandsk kornproduktion og for importeret korn imidlertid ikke objektive kriterier, da der i begge tilfælde er tale om de samme produkter. Endvidere forfølger differentieringen ikke formål i den nationale økonomiske politik, der er forenelige med kravene i Traktaten og navnlig i den fælles landbrugspolitik, hvis grundlag er fri bevægelighed for landbrugsprodukter i Fællesskabet.

Hvad derimod angår det argument, at afgiften, der også rammer importerede varer, er i strid med artikel 95, for så vidt som den indirekte kun kommer disse varer til gode, er det uomtvistet, at afgiften på samme måde rammer indenlandsk fremstillede og importerede varer.

Kommissionen har anført, at Domstolen i ovennævnte dom af 21. maj 1980, Kommissionen mod Italien, og i dom af 22. september 1988 (sag 212/87, Établissements Larroche Frères, Sml. s. 5057) har fastslået, at en intern afgift indirekte kan ramme varer fra andre medlemsstater hårdere end indenlandsk fremstillede varer, hvis afgiften udelukkende eller i det væsentlige tjener til at finansiere en støtte, som alene ydes til indenlandsk fremstillede varer. I nærværende tilfælde omfatter de interventioner, der finansieres via afgiftsprovenuet, ikke alene indenlandsk fremstillede, men også importerede produkter. Derfor er afgiften ikke i strid med artikel 95, således som den fortolkes af Domstolen.

4. *Forbuddet mod statsstøtte, der er uforenelig med det fælles marked*

Den franske regering har anført, at den omtvistede afgift ikke er forbudt efter Traktatens artikel 95. For så vidt angår den eksportbegrænsning, som afgiften påstås at fremkalde ved at forhøje de franske foderstofproducenters omkostninger, har Domstolen fastslået, at mens artikel 95 forbyder medlemsstaterne at pålægge varer fra andre medlemsstater afgifter, der er højere end de afgifter, der pålægges indenlandske varer, forbyder den ikke, at indenlandske varer pålægges højere afgifter end indførte varer (dom af 13.3.1979, sag 86/78, Peureux, Sml. s. 897).

Morvan har henvist til grundforordningens artikel 22, hvorefter Traktatens artikel 92, 93 og 94 udtrykkeligt finder anvendelse på fremstilling af og handel med korn. For så vidt angår det foreliggende tilfælde, har Morvan for det første anført, at godtgørelsen af afgiften for stivelsesholdige produkter udgør en driftsstøtte, der er omfattet af Traktatens artikel 92 og 93, selv om disse produkter efter den 1. juli 1987 ikke længere var omfattet af produktionsrestitutionsordningen i henhold til grundforordningens artikel 11. Dette må også have været Kommissionens opfattelse, idet den ved en be-

slutning af 7. marts 1990 i henhold til Traktatens artikel 93 indledte en procedure mod Frankrig. For det andet udgør afgiften en specifik indtægt for ONIC, der skal finansiere de nationale udgifter til støtteforanstaltninger for korn, mens den også påhviler importerede produkter. Yderligere udgør afgiften en driftsstøtte til ONIC, der i strid med reglerne ikke er meddelt Kommissionen, og som ikke er materielt begrundet. Morvan har her henvist til Kommissionens beslutning 90/189/EØF af 11. oktober 1989 om nederlandsk støtte, som finansieres gennem afgifter opkrævet af Produktschap voor landbouwzaaizaden (EFT 1990 L 101, s. 38).

5. *Afgiftens forenelighed med den fælles landbrugspolitiks regler*

Morvan har anført, at der foreligger en omfattende retspraksis, hvorved Domstolen har fastslået, at når Fællesskabet i henhold til Traktatens artikel 40 har oprettet en fælles markedsordning inden for en bestemt sektor, er medlemsstaterne forpligtet til ikke at gøre undtagelser fra denne ordning og til ikke at tilsidesætte den (dom af 29.11.1978, sag 83/78, Pigs Marketing Board, Sml. s. 2347, og dom af 26.6.1979, sag 177/78, Pig and Bacon Commission, Sml. s. 2161). Domstolen har navnlig udtalt, at det ifølge Traktaten fastsatte mål med de fælles markedsordninger vil kunne bringes i fare ved nationale beskatningsforanstaltninger, som — selv om det måtte være utilsigtet — har en væsentlig indflydelse på prisniveauet på markedet (dom af 26.10.1983, sag 297/82, De Samvirkende Danske Landboforeninger, Sml. s. 3299, og ovennævnte dom af 25.5.1977, Cucchi).

Afgiften griber i høj grad forstyrrende ind på kornmarkedet ved på to punkter at forvride konkurrencen. For det første er den i strid med Fællesskabets ordning for finansiering af oplagringsomkostningerne, jf. artikel 2 og 6 i forordning nr. 1883/78. Ordningen hviler på princippet om, at omkostningerne fuldt ud skal finansieres af Fællesskabet, men for en midlertidig periode blev finansieringen af oplagringsudgifterne gennem EUGFL begrænset til 3/4 af det samlede beløb, jf. Rådets forordning (EØF) nr. 1334/86 af 6. maj 1986 om ændring af forordning nr. 1883/78 (EFT L 119, s. 18), således at den resterende fjerdedel af udgifterne nødvendigvis måtte afholdes af medlemsstaterne. De nationale myndigheder kan imidlertid ikke have ret til at overvælte denne del af udgifterne på de erhvervsdrivende, da der i så fald vil opstå konkurrenceforvridning og omlægning i samhandelen i strid med reglerne for de fælles markedsordninger. Den omtvistede afgift har netop sådanne virkninger.

For det andet kan afgiften påvirke prisniveauet på kornmarkedet. Den er derfor i strid med Traktatens artikel 39 og med selve formålet med den fælles markedsordning. Disse negative virkninger rammer brugerne af korn og navnlig foderstofproducenterne, som endnu en gang enten må lade afgiften slå igennem i deres priser, hvorved markedsprisen påvirkes, eller nedsætte fortjenstmargenen tilsvarende, hvorved producenterne »straffes«, hvilket er i strid med formålet efter Traktatens artikel 39, nemlig at sikre fællesskabsproducenten en rimelig levestandard. Hertil kommer afgiftens virkning for næste led; såfremt foderstofprodu-

centerne lader afgiften slå igennem i deres priser, vil indenlandske brugere af deres produkter, dvs. husdyravlerne, derved blive ringere stillet end deres konkurrenter i Fællesskabets øvrige medlemsstater.

Den franske regering har indledningsvis anført, at formålet med afgiften er at dække den del af ONIC's finansielle udgifter ved gennemførelsen af interventionsforanstaltningerne, som ikke betales af EUGFL. Den godtgørelse, som EUGFL udbetaler, er nemlig ikke tilstrækkelig til at dække de reelle interventionsomkostninger, da EUGFL anvender en gennemsnitsrentesats, der er ugunstig for de lande, der som Frankrig har høje rentesatser. Da afgiftsprovenuet ikke altid kan svare nøjagtigt til ONIC's faktiske omkostninger, er der oprettet en reservekonto på organets budget under kapitlet »Oplagring«, således at der kan foretages tilpasninger over flere år.

Det følger af Domstolens praksis vedrørende bidrag, der opkræves hos landbrugsproducenter, som finder tilsvarende anvendelse på afgifter, at det er retsstridigt at pålægge producenter, som ikke er tilsluttet en producentorganisation, en forpligtelse til at betale bidrag til de kasser og fonde, som er oprettet af producentorganisationen, såfremt der herved skal finansieres en virksomhed, som i sig selv er i strid med fællesskabsretten (dom af 25.11.1986, sag 218/85, Le Campion, Sml. s. 3513, og ovennævnte dom af 22.9.1988, Larroche). Det er ikke tilfældet i denne sag, da interventionsorganets opkøbsforpligtelse og den som følge heraf nødvendige oplagring af korn følger direkte af fællesskabsreglerne om den fælles markedsordning for korn.

Afgiften udgør heller ikke en foranstaltning, der kan gribe forstyrrende ind i de fælles markedsordninger, jf. Domstolens domme af 27. februar 1985 (sag 55/83 og sag 56/83, Italien mod Kommissionen, Sml. s. 683, hhv. s. 703), eller gribe ind i prisdannelsesmekanismen, som følger af den fælles ordning (dom af 29.6.1978, sag 154/77, Dechmann, Sml. s. 1573). Dækningen af ONIC's finansieringsomkostninger via oplagringsafgiften medfører nemlig ikke nogen fordel for de landbrugere, som omfattes af interventionsreglerne. Den franske regering har valgt at lade brugerne bære denne afgift, men den kunne også have ladet udgifterne finansiere over statsbudgettet. Afgiften har ingen betydning for markedsforsyningen eller prisniveauet, hvilket skyldes den lave sats og det forhold, at der findes andre skattelignende afgifter, der rammer konkurrerende landbrugsprodukter, hvilket udelukker en eventuel fortrængning af korn fra markedet.

Kommissionen har anført, at den indtægtsnedgang, som følger af opkrævningen af en skattelignende afgift, ikke som sådan er i strid med reglerne på landbrugsområdet. En sådan afgift kan imidlertid anfægtes, hvis det viser sig, at den på grund af sin størrelse, varighed og beregningsmåde udgør en foranstaltning, hvorved en medlemsstat bevidst opstiller hindringer for Fællesskabets

formål, som er at sikre en bestemt indtægt for en kategori landmænd ved hjælp af garantiprisordningen. Kommissionen finder det dog ikke hensigtsmæssigt at gribe ind over for afgifter af så ringe størrelse.

Den pågældende afgift, der opkræves af alt korn, der sælges i Frankrig, men som fuldt og helt bæres af brugerne af disse produkter, beskærer ikke landbrugernes indkomst og kan derfor ikke anfægtes på grundlag af de af Domstolen fastsatte kriterier. Yderligere er det ubestridt, at ONIC's virksomhed ikke kan anses for at være i strid med Fællesskabets bestemmelser på landbrugsområdet.

Da afgiften godtgøres for alt korn, der eksporteres fra Frankrig, ses den ikke at kunne begrænse samhandelen med disse produkter. Den indebærer imidlertid en forskelsbehandling af brugerne af korn etableret i Frankrig i forhold til brugerne i andre medlemsstater, idet afgiften hverken opkræves af eller godtgøres for forarbejdede produkter, såsom foder, i forbindelse med importen til eller eksporten fra Frankrig. Når henses til den meget lave afgiftssats, er det imidlertid tvivlsomt, om afgiften kan udgøre en hindring for det i Traktaten fastsatte mål, hvorefter en kategori af landbrugere ved garantiprisordningen skal sikres en bestemt indkomst.

G. F. Mancini
Refererende dommer